

важно и зато што је председник важан законодавни фактор и то пре свега захваљујући пракси тзв. цепног вета које може да се претвори у апсолутни вето, што свакако доводи до поремећаја равнотеже у систему и то у корист председника. Но и ове мере које чине конгресни вето као и оне друге, председникове, које чине председников вето обезбеђују равнотежу у америчком систему власти која се ремети уласком једне власти у послове друге власти. У духу доследно (најдоследније) изведене поделе власти, у председничком систему власти, ни амерички председник ни његов Кабинет (државни секретари) не може да буде разрешен од Конгреса јер председника бира народ и једино њему и одговара, али тек на следећим изборима, када може да буде неизабран. Но с друге стране ни Конгрес не може да буде распуштен од председника јер је то посебна власт која се сама ставља у покрет, тако да њено сазивање, отварање седница или њихово одлагање не зависи од председника. Међутим, баш ради одржавања равнотеже у систему, успостављају се извесни односи између законодавне и извршне власти који значе и њихово мешање јер једна власт стиче одређена овлашћења са којима учествује у вршењу функција друге власти. Тако, иако председник не одговара политички Конгресу већ само народу који га бира, Конгрес је овлашћен да против неуставног и незаконитог рада и понашања председника подигне оптужницу (impeachment) и то чини тако што један дом – Представнички оптужује председника, а други дом – Сенат доноси о томе одлуку са две трећине присутних сенатора. По основу ове одлуке Сената председник се уклања са председничке функције а може се дисквалификовати и за обављање других почасних и јавних функција за које се такође оцени да је недостојан њих. До сада, у америчкој председничкој пракси је било неколико карактеристичних случајева председникове одговорности. Први случај је био код председника Ендрју Џонсона (1867) када су недостајала два гласа у Сенату за неопходну двотрећинску већину, док се задњи случај односио на одговорност председника Била Клинтона у афери „Моника Левински“ када такође није изгласана одлука у Сенату. Донекле се разликовала ситуација код одговорности Ричарда Никсона (1974) који је због афере „Вотергејт“ био принуђен да да оставку да се не би излагао поступку impeachment-а који је требало да се покрене против њега.

Сумирајући амерички председнички систем власти, може да се каже да је намера америчких уставотвораца била да се обезбеди неопходна равнотежа у систему власти. Та равнотежа је замишљена да се обезбеди